

S nem az, hogy „egyáltalán jó...” stb. Hanem hogy egyáltalán van-e a... micsoda?

„Nem az, hogy írom ezt.
Nem az, hogy nem írom.
EGYÁLTALÁN.”

Van egy kis versem, az Általad figyelembe vett négysoros párja; senkire se konkrétan értem, régi mű:

„Ki kéne békülni,
mint az ég, kékülni,
ki kéne, ki kéne,
ki tudja, mi kéne.”

Itt, pl.

„Nem az, hogy ki-kéne-békülni,
nem az, hogy mint-az-ég-kékülni”.
EGYÁLTALÁN!!!”

És Szép Ernő nevében is hála az egészért. A sorsnak, na jó.
Baráti szeretettel, végfokú tisztelettel ölel

Dezső

MUNKÁK KÍSÉRŐSZÖVEGEKKEL

1. (Kurtágnak, Weöresből indulva)

Megfelelő hangszeren
lejátszottam: IGEN. NEM.
Megfelelő hangszeren
lejátszottam: NEMIGEN.

Megj. az 1.-hez

Itt akadt olyan vélemény, hogy az első két sor: és kész. Alapvetően (önmagam által is jól tűrt) munkám lenne ez, idáig, akár a megzenésített darab, vagy a *ki-kéne...* Túlbeszélem a második 2 sorral (elágazás)?

Hajlok rá, nem, mert a NEMIGEN még az „igen-nem” lehetőségnek is cáfolata. Bármilyen végső az IGEN. NEM. A NEMIGEN még rosszabb helyzetet mutat, s ez, általános állapotaimhoz véve: nekem igen hűségesen kedves. Minden további (így érzem jelenleg): az lenne a gyengítés, a túlbeszélés.

1./b Nem önmagában megálló munka:

Műhely – nem természetes hely (?)

L. habtejzín-nonpluszulahabtejzín-ferencjózsefhab. v. Evelyn Waugh, Jámbor pálya: „iskola”, az a legrosszabb szint, mert valahogy úgy indul, hogy ófelségeiskola, grófságiskola, nemesiskola etc. (pontatlanul idézek); és a „műhely” művészetileg, így a legsilányabb fok; megj. soha nem is mondtam, „műhelyem” etc.

Mégis feljegyeztem:

A „művek” a műhelyből kerülnek ki, a „többek”: ki tudja, honnan.

2. (*Duchamp–Kurtág*)

A költészeti eszközök

Ki-ki tetszése szerint.

Sőt.

Megj. elágazás:

Ki-kinek tetszése szerint? (l. fél-tenyér-ha-csattan)

Nem igazi mű, de megőrzésre érdemes:

Az islet (sic, nem ischler!)

Is lett,
is lett,
egyik is,
másik is.
Jösszabb is lett,
robb is lett.

(Másutt ez még a „vágó-vágó” kör részeként. Valamint: in. mem. W. S.:

Meglehet? Meg, vagy sem. (Nem zárul.)

Schwitters-etalon (Schwitters nagy avantgárd betű- és szóíró)

Riesensalon
Reisenslalim
Rhynoslalom
Reolseson (gyógyszer)
Beoltalom (...olthalom)
Reolithyon stb.

Megközelíthetőbb nyelvünkön:

Reolítom,
leordítom,
nincs oltalom,
oltérom
Voltéron.
Stb.

Amikor összeállítunk valamit, ahogy én újabban (v. régebben), csak a mindennapi közl(eked)és szabályai érvényesek: szervesség! Valós gyógyszernev reklámtiltások miatt kihagyandó. Majdnem mindenben ez az írói szabadság? Vagy csak így viccelünk:

Héloïse kiált:
„Abélard!
A Béla árt!”

Vagy más Karinthyk.

„b./” kategóriájú most ám azért nálam ez:

Nem levél.
Menlevél.
Nem levék?
Menlevék! (Kosztolányi)

Karinty: Holtomiglan. De mi a lan?
Holtodig. Lan? De mi a lan?
Mi lan-len? Ne lantolj!

Ilyen délőcska viccem volt a

Tandori és a magyar nyelv(tan)

Tanultuk: gat-get-dos-des-dös

Nem kommentálom:

Tandori {
-gat
-get
-dos
-des
-dös

Értsd: Tandori Dezső (kb.)

Filozofálás itt: Holtodig elmondod életed minden eseményét.
Holtomig elmondom minden szavam.
Melyiknek a vége hol van?
L. Cantor metamatek, véget érünk itt?

Munka (mű) és ficam közt, kényes

Kb. Hamlet, Aranynál (is)

...következés...
Közöttkezés! (Sakkjátszmásan elemezve)

Plusz: anno-kötetemben:

kb. Áthullok eszméletemen.
Állandóan következem.

No, és...

Ez is csak játékféle: ha már Virginia Woolfról írtam a levélben; s azt sokszor elmondtam, hogyan láttam a British Museum környékén egy Bloomsbury-körének is hihető műtermet, kiállítóhelyiséget késő alkonyon. A fatáblák zöldjei. A fogas. Rajta ballonkabát, oda-akasztva. „Egy test hiányzik csak...” És súlyos kavicsok. Épp Hérakleitosznak van víziszonya. Hol az Ouse? Ma ezt írtam: A hét fordítás, Virginia.

Felvonások közt: Az évek.
Messzeség.
A hullámok.
A világítótorony
Felé (Hoppá, ez a hű fordítás, angolul így volt.)
Mrs. Dalloway?
Éjre-nap...

Itt jön a

3. – Kis engedménnyel az.

Merülő lét.
Merő tét.
Roncok után kutatunk.
Ürügyül felhozzuk magunk.
Roncok előtt kutatunk.
Magunk csak lent maradunk.

Ez Weöres Sándor nyomán van. De én neki nagyon sok verset ajánlottam, sőt egy költeményét, szép hosszút, ficamokkal, de kifogástalan versnek leírtam fordítva. L. Egy korai kötetem.

Stendhal (J. S.) filozofál a meghalás igeidőiről, *mi* kifejezhetetlen. Szerintem:
Meghaltam? nekem ez korai.

És mi lett volna, ha a szövettan úgy dönt, most pár hónapja: rákom van? Ha bárkire-mire neheztelni akarnék, hát csak a sorsra. Viccel?! Egyelőre nincs rákom (alhasnál legalább nincs). Kibírhatatlan változatosságú fejfájásaim is csak halálfenyegetőek. Nem egyenként bírhatatlanok. De megmondtam: roncstelep vagyok,

külsőt nem tartok,
jární sehova,
érintkezni
– levelezni,
beszélgetni –
sem akarok.
A szónak nincs fogsora.

(Weöresnél a fogak tornáca, nálam meg „nincs fogsora”.)

De hát akarhatok, amit akarok, meg nem is lehet mindig mindenhog. Életem Hérakleitosz víziszonya; a többi stimmel?

Két vázlat előbb:

Két eset van:
leesett,
felesett.
Ha leesett,
seggre esett,
ha felesett,
fejre esett.
Középütt: seggfejre esett.

A másik:

Nagy zajával indult
igen csöndesen.
Közép-útja rá vall:
innent, se túlt,
velem se velem.

Egy igen régi a

4. munka:

Fej, vagy írás?
Engem nem fejre,
írásra
ejtettek.

De:

„Égiek, még ne ejtsetek!” (Hölderlin nyomán.)

Tóth Krisztina

CSILLAG

Nem tudom, hogy én neked ki voltam,
de önmagamra úgy tekintek, mint aki
mellőled emlékebe itt maradt.

Most is úgy képzem, az volt a létezés.
Rángó születés és kacér halál között
néhány érvényes, örvényes pillanat.

Testek beszéltek, de amit
elmondtak akadozva, annak
kevés köze volt szóhoz, szerelemhez.

Csak annyi, mint – riadt eufemizmusok –
emésztőgödörnek az emésztéshez, vagy a
gyepmesternek a nyári gyepehez.